

Ако ли някому от вас не достига мъдрост, нека проси от Бога, Който дава на всички щедро и без укор, - и ще му се даде (Йак. 1:5)

Божият човек трябва да е мъдър, той не може да бъде наивен, и под мъдър тук естествено има предвид не светската, а духовната мъдрост. Той трябва да е умен, да внимава, очите му да са отворени на четири, както казваме, за да може да посреща различните изкушения и предизвикателства, които всеки път среща пред себе си. Защото има много примки в живота, обстоятелствата и предизвикателствата всеки момент са пред нас, и ако от наивност и небрежност изложим себе си на опасност, тогава в даден момент ще се окажем пленени и ще си навредим духовно, ще си изпатим зло. В Патерика се казва, че подвижаващият се човек трябва да бъде по-умен дори от демоните, за да може да преварва лукавството на демоните. Виждаме много хора, които си патят зло в духовния живот, както и в целия живот от наивност. След като знаеш, че дадено нещо е опасно, че ще се изложиш, ще се забъркаш, тогава защо отиваш там? Затова трябва да бъдем благоразумни хора. Например казваме – ще отида в едно място. Добре, ще отидеш, но знаеш, че ще видиш лоши неща и ще си навредиш. Тогава, защо ти е нужно да ходиш? Не отивай там. Ще отида и ще внимавам. Добре, може да отидеш и да внимаваш, ако имаш тази сила. Но защо излагаш себе си, защо поставяш себе си в изкушение без причина? По-добре да не отидеш и да го няма изкушението, претекстът и предизвикателството. Тоест трябва да ходим в мъдрост, както се казва на друго място в Писанието, Божият човек трябва да ходи с голяма мъдрост и благоразумие, защото съществуват примки, предизвикателства, нашите немощи, страсти и затова трябва да се подвижаваме.

Кой може да помоли Бог да му даде мъдрост? Този, който усеща, че няма мъдрост. Как ще помолиш Бога за нещо, което чувстваш, че имаш? И това нещо, тази духовна самодостатъчност е голяма опасност, в която, за съжаление, падаме в много пъти ние, църковните хора. Смятаме за даденост, че всичко знаем, че не ни липсва духовно знание, благоразумие и мъдрост, а са ни достатъчни нашите знания, за да напреднем

към духовната борба. Защото, за да ти даде Бог нещо, трябва да го поискаш от Него с болка, с голяма болка и от все душа. Но за да стигнеш до този момент, трябва да почувстваш Неговото отсъствие. Както когато сме здрави, не разбираме ценността на здравето. Здрави сме, не ни безпокои това, смятаме го за естествено, нямаме никаква грижа и тревога за нашето здраве. Но когато се разболеем, тогава започваме да казваме: Няма като здравето! Много хора казват така. Защо, кога го казват? Когато се разболеят, тогава го казват. Здравият не го казва, не си е помислил някога, че и той ще се разболее и дори може да не знае какво означава болест. Един грип да минем, едно простудяване, но не сме имали сериозно заболяване. Но болният човек, който знае колко скъпоценно е благо на здравето, нуждае се от него и всеки ден се бори да си върне здравето, той се подвизава пред Бога, търси това нещо, защото знае неговата неотложност.

За да може човек да помоли от Бога мъдрост, преди това трябва да разбере, че му липсва мъдрост, че е немъдър, неблагоприятен, че прави грешки, че не знае всичко. Тоест, както казвали древните елини, трябва да познае себе си, да разбере, че има огромна нужда от това и когато разбере, че не може да се справи сам, в даден момент ще изпита болка, сърцето му ще се съкруши и с голяма болка и сълзи ще потърси мъдрост от Бога. Както някой, за да се помоли с молитвата *Господи Исусе Христе, помилуй ме* !, ако не почувства неотложността на Божията милост, че е основна нужда на неговото битие Бог да го помилва, той не го казва с болка, а ей така - Господи Исусе Христе, помилуй ме. Но когато в себе си почувства отсъствието на Бога, своята окаяност, грях, че е отчужден от Бога, тогава казва молитвата с голяма вътрешна болка и чувства голяма нужда (от Божията милост). Така се моли човекът, така търси милост от Бога, в противен случай Бог нищо няма да му даде, защото не го търси от все сърце. И той не го търси от все сърце, не защото не иска да го потърси с все сърце, а защото трябва да почувства нуждата от това.

Защо светците викали с цялото си сърце *Господи, към Тебе викам, послушай ме!* Така пеем всяка вечер на Вечернята.

Господи, към Тебе викам, послушай ме! *Послушай ме, Господи, Господи към Тебе викам, послушай!* Чуй гласа на моето моление, когато Ти викам, послушай ме, Господи ! Разбира се, докато сме добре, го казваме и върви като песен, но когато почувстваш отсъствието на Бога в себе си и търсиш и не намираш Бога в себе си, а живееш в мрака от Божието отсъствие и погиваш, задавяш се, в безизходица си, отвсякъде си задъшен, приличаш на човека, който се намира в морето и надава вик Помощ! с все сила, това е молитвата, така молим Бога. Към Тебе викам, т.е. издадох мощен вик, когато викам към Теб, послушай ме, Господи!- това показва интензитета, силата на обръщането към Бога. Така се моли човек, с все сила. Но както казах, за да се помолиш така, трябва да почувстваш нуждата от това. Ако не чувстваш нуждата, тогава приличаш някой, който казва - знаеш ли, дай ми малко помощ, ако имаш пари, ако искаш, дай ми, ако не искаш,

За духовната мъдрост

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Сряда, 23 Септември 2015 10:36

не ми давай! Нямам голяма нужда. Както някой, който има магазин и продава разни неща, ти влизаш вътре, той си седи, а ти го питаш:

- Имаш ли еди-какво си?
- Погледни! Ако намериш, вземи!

Не го интересува.

- Няма ли да ми го дадеш с десет лири по-малко?
- Слушай! Или го вземай на точната цена или го остави и на добър път!

Той не изпитва нужда да ти го продаде. Но ако вътрешно го изгаря, ако няма какво да яде и чака клиента, ще те умолява, ще излезе извън вратата и ще ти вика: Ала вътре! Както арабите правят в Йерусалим.

- Ела вътре! Вземи това!
- Не, няма да го взема!
- За еди-колко си?
- По-долу!

За духовната мъдрост

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Сряда, 23 Септември 2015 10:36

Накрая цената става смешна и нещо, което струва 100 долара, може да ти го продаде за 10 долара, защото го мъчи нуждата да ти го продаде и така започват познатите комични пазарлъци. Така е и с човека в духовните въпроси. Трябва да почувстваш твоето безразсъдство, немъдрост, че не си мъдър, не знаеш всичко, не са достатъчни твоите сили. Имаш нужда от Божията мъдрост да те подкрепи и трябва да го почувстваш екзистенциално, за да можеш, когато се обърнеш към Бога, да Го помолиш: Боже, много Те моля, вразуми ме, дай ми мъдрост да не съгрешавам, да отличавам доброто от злото, да зная Твоята воля, да не се заблуждавам и да не заблуждавам другите. Да го казваш с болка и от все сърце.

Ако човек си мисли, че знае всичко, тогава действително се касае за болест и това е началото на лудостта. Отците казват, че началото на безумието е да вярваш, че знаеш всичко. Този, който казва: Зная всичко!, е опасен човек. Началото на мъдростта е винаги да търсиш и никога да не отхвърляш никого. Бог може да ни поучи чрез най-простите неща, чрез най-малкото нещо, дори едно бебе може да ни поучи, когато сме възприемчиви да чуем нещо повече от това, което хипотетично знаем.

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов

{jcomments off}